

РЕШЕНИЕ

№ 39891

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6968** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Л. Т. А., чрез адв. Г., срещу Решение №1040-21-357/10.06.2025 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалбата на А. срещу Разпореждане № 214-00-9527-3 от 02.05.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица. Релевират се доводи, че са нарушени основните принципи, свързани с темпоралното приложение на административноправните норми и то в случая на чл. 54б, ал. 8 от КСО, която е с материалноправен характер, а не с процесуален. Т.е., незаконосъобразно административният орган се е позовал на незабавно действие на новата редакция на чл. 54б, ал. 8 от КСО, което е присъщо за процесуалните закони. Твърди се, че при незабавното приложение на чл. 54б, ал. 8 от КСО се засяга не само принципа на правовата държава и правната сигурност, но и принципа на справедливост, тъй като безработни лица, които са полагали труд и подали необходимите заявления за получаване на парично обезщетение за безработица преди изменението (към 13.08.2024 г.) се приравняват на лица, които работят и подават заявления след влизането в сила на разпоредбата /Решение № 5 от 26 септември 2002 г. по к. д. № 5/2002 г. и Решение № 8 от 4 юли 2012 г. по к. д. № 16/2011 г./. Изтъква се, че обратното действие на закона е уредено в чл. 14, ал. 1 от ЗНА, като в случая въпросът е не е за „обратно действие (вкл. относително обратно действие) на новия закон, а за действието му спрямо висящо процесуално правоотношение. В съдебната практика и теория никога не е било спорно, че заварените административни отношения следва да се преценяват не според новия материален закон, а според материалния закон, който е бил в сила към момента на тяхното възникване, стига заварените правоотношения да са възникнали валидно

при действието на стария закон. В случая, към датата на подаване на необходимото заявление, са били налице всички предпоставки за отпускане на ПОБ. На следващо място се твърди, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на 62, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. вместо параграф 1 и 2 на чл.62 от Регламент № 883/2004 и като база за изчислението да се вземе само дохода от последната му заетост (т.е. „изключително трудовото възнаграждение или професионалният доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице“). Според жалбоподателя, прилагането на института на „спиране на производството“ с формалният мотив-събиране на доказателства от страна - членка на ЕС / Швейцария относно проверка на осигурителен доход/стаж и/или пребиваване на лицето, представлява „злоупотреба с власт“. При това положение, непроизнасянето на административния орган своевременно, нарушавало принципа на съразмерността, залегнал в чл.6 от АПК. Прави се възражение относно извършената от административния орган проверка на документите, представени от жалбоподателя, въпреки тяхната официална удостоверятелна стойност, съгласно чл. 5, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 987 / 2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) №883/2004 г.

В съдебно заседание жалбоподателят Л. Т. А. не се явява, не се представлява.

Ответникът- директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Подробни съображения развива в допълнително представени писмени бележки.

Софийска градска прокуратура редовно призовани не се представляват.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 19.06.2024 г., подадено от Л. Т. А. чрез Дирекция ”Бюро по труда – В.“, с искане за отпускане на ПОБ по реда и условията на КСО. В заявлението посочила, че последната ѝ трудова заетост е във Франция. Представила и декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004. копия на документи от Франция, както и копие за лична платежна сметка.

На 26.06.2024 г. А. подала и заявление за потвърждаване на осигурителни периоди от друга държава- членка на ЕС със структуриран електронен документ /СЕД/ U002 /по образец/, в което посочила, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди във Франция от 13.05.2024 г. до 10.06.2024 г., и във Великобритания от 20.04.2022 г. до 01.05.2024 г., за което е предоставила и документи.

На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, с разпореждане № 214-00-9527-1 от 27.06.2024 г., е спряно производството по отпускане на ПОБ, образувано по заявление №214-00-9527/19.06.2024 г., до получаване на информация от компетентните институции /КИ/ на Франция и Великобритания за осигурителен стаж и доход, придобит при прилагане на разпоредбите на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

На 27.06.2024 г., чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между България и държавите- членки на ЕС и ЕИП, от ТП на НОИ- С. град е изпратено до КИ на Франция СЕД U001CB /Искане за осигурително досие/ и СЕД U003 /Искане за информация за заплатата, приложените от жалбоподателката документи, както и СЕД U001 /Искане за осигурително досие/ до КИ на Великобритания.

На 17.08.2024 г. в ТП на НОИ- С. град, от КИ на Великобритания е получен СЕД U002

/Осигурително досие/, в който е удостоверен период на осигурена заетост от 20.04.2022 г. до 06.04.2024 г.

Поради неполучен отговор от КИ на Франция, чрез EESSI са изпращани регулярно напомнителни писма СЕД Х009/8 бр./- на 13.08.2024 г., 15.10.2024 г., 15.11.2024 г., 17.12.2024 г., 17.01.2025 г., 18.02.2025 г., 21.03.2025 г. и 24.04.2025 г.

На 24.04.2025 г. в ТП на НОИ - С. град, от КИ на Франция са получени СЕД U017 /Осигурително досие/ и СЕД U004 /Информация за заплата/. В СЕД U017 е удостоверен период на осигурена заетост от 13.05.2024 г. до 10.06.2024 г. Посочена е причина за прекратяване на заетостта - "дата на изтичане на договора", както и сума - "компенсация за неизползван отпуск" в размер на 196.00 евро, умножена по 1.9558 лв. /обменният курс на българския лев към еврото/- 383.34 лв. В СЕД U004 е потвърден доход за периода от 13.05.2024 г. до 10.06.2024 г. в размер на 1960,07 евро, умножен по 1.9558 лв. /обменният курс на българския лев към еврото/- 3833.50 лв.

С оглед получената информация, на основание чл. 55 от АПК, с разпореждане № 214-00-9527-2 от 25.04.2025 г., е възобновено производството по подаденото от Л. Т. А. заявление за отпускане на ПОБ.

С разпореждане № 214-00-9527-3 от 02.05.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 54а ал. 1, чл. 54б, ал. 8, чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004. е отпуснато ПОБ, считано от 11.06.2024 г. до 10.06.2025 г., в размер на 26,71 лв. дневно.

Разпореждането е оспорено по реда на задължителния административен контрол и с обжалваното в настоящото производство Решение на Директора на ТП на НОИ- С. град е отхвърлена жалба вх. № 1012-21-608/30.05.2025 г., подадена от Л. Т. А. срещу разпореждане № 214-00-9527-3 от 02.05.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица. Прието е, че размера на обезщетението правилно е изчислен по реда на чл. 54б, ал. 8 от КСО и че правилата на чл. 62, § 1 и § 2 от Регламент № 883/2004 са дерогирани при условията на чл. 62, § 3 от същия регламент, както и че дерогацията „преурежда съществуващите правоотношение за в бъдеще“ и действа „незабавно спрямо бъдещи последици на положение, създадено при действието на предходната норма“. Изведен е извод, че по отношение на жалбоподателя, след влизане в сила на чл. 54б, ал. 8 от КСО, не могат да се приложат правилата на чл. 62, § 1 и § 2 от Регламент № 883/2004, според които при определяне размера на обезщетението за безработица се отчита изключително трудовото възнаграждение, получено при последната заетост извън компетентната държава по пребиваване, и не се отчита осигурителният доход като заето лице, според българското законодателство.

По делото е приета административната преписка, както и Решение на СЕС от 23.04.2026 г. по дело С-116/2025.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение на Директора на ТП на НОИ– С. град и потвърденото с него разпореждане на упълномощеното лице за ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ– С. град са издадени в рамките на установената от закона материална, степенна и териториална компетентност на тези органи– чл. 117, ал. 3, във връзка с ал. 1, т. 2, б. "б" от КСО, съответно чл. 54ж, ал. 1 от КСО. Посочените разпоредби, предвиждат, че ръководителят на съответното ТП на НОИ се произнася по жалбите срещу разпорежданията за отказ за отпускане на обезщетенията за безработица с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им, съответно, че паричните обезщетения за безработица се отказват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на ТП на НОИ.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазени са изискванията за писмена форма на разглежданите административни актове. Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ– С. град е мотивирано, в съответствие с изискването на чл. 117, ал. 3, изр. 1- во от КСО и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като в него са изложени фактическите основания, поради които жалбата срещу разпореждането за отпускане на обезщетение за безработица и конкретно определения размер и срок е отхвърлена. Посочени са обстоятелствата, които, според административния орган, обосновават този извод. В решението са посочени и правните основания, мотивирали директора на ТП на НОИ – С. град да постанови решението си. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя относно спирането на административното производство доколкото разпореждането, с което е било спряно производството подлежи на обжалване по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „ж“ от КСО, но липсват данни А. да се е възползвала от тази възможност. Ето защо тя не може да търси ревизия на законосъобразността на акта за спиране в настоящото производство, както и да черпи доводи от забава в разглеждането и произнасянето по заявлението ѝ. Не могат да се споделят наведените в жалбата възражения, че удължаването на административното производство (с мотив за получаване на СЕД) е реализирано самоцелно. Изискването и получаването на необходимата информация от компетентните институции на други държави- членки на ЕС е свързана именно с коректното установяване на наличието на предпоставките за изплащане на обезщетение за безработица и правилното му установяване като срок и размер. Задължение на административните органи е да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за случая /чл.35 от АПК/, именно за установяване на релевантните факти по случая е било изпратено и запитването до компетентните институции на Великобритания и Франция, като до получаването на съответната информация производството е било спряно.

Основният спор между страните в конкретния случай се свежда до въпроса, кой е приложимият материален закон по отношение определяне размера на обезщетението за безработица.

Република България, като част от ЕС е задължена да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите– членки на Съюза, като всяка държава членка е свободна да решава кои категории лица подлежат на осигуряване съгласно нейното законодателство; кои са осигурените социални рискове; какви обезщетения се отпускат и при какви условия; как се изчислява размерът на обезщетенията и т.н.

Законодателството на ЕС определя общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда при прилагането на националните закони, като към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004. В чл. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. е регламентирано, че се прилага към граждани на държава членка, лица без гражданство и бежанци, които пребивават в държава членка, които са или са били подчинени на законодателството на една или повече държави членки, както и към членовете на техните семейства и към преживелите ги лица. Като източник на вторичното право на ЕС регламентът се прилага пряко, т.е. съдържащите се в него разпоредби са пряко приложими във всички държави членки (чл. 288 от ДФЕС) и са задължителни за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби от националните законодателства. Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 разпоредбите му се прилагат към

всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л") относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т.ч. и относно обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з").

С Регламент (ЕО) № 883/2004 са въведени материално правните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения.

По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето съгласно чл. 11, § 3, буква "а" от Регламент (ЕО) № 883/2004, като чл. 61 от същия Регламент (ЕО) № 883/2004 въвежда и принципа на сумиране на периоди, т.е. компетентната институция на държава членка, съгласно чието законодателство придобиването, запазването, времетраенето или възстановяването на правото на обезщетения зависи от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост или пребиваване, зачита до необходимия размер периодите на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост или пребиваване, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава членка, все едно че периодите са завършени съгласно прилаганото от нея законодателство. По-нататък член 62 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда компетентната институция на държава членка, чието законодателство предвижда изчисляването на обезщетенията да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство (параграф 1). Параграф 1 се прилага също, когато законодателството, прилагано от компетентната институция, предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или за част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава членка (параграф 2). И чрез дерогация от параграфи 1 и 2, доколкото се засягат безработни лица, обхванати от член 65, параграф 5, буква а), институцията по пребиваване взема предвид трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице в държавата членка, чието законодателство се е прилагало спрямо него при последната му работа като заето или като самостоятелно заето лице, в съответствие с регламента по прилагането (параграф 3).

Няма спор по делото, че Л. А. като български гражданин е гражданин на държава – членка на ЕС, като със заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, подадено на 19.06.2024 г. е декларирала, че последната ѝ трудова заетост е във Франция, поради което за установяване основателността на претендираното от жалбоподателя право, приложение намира именно Регламент (ЕО) № 883/2004 (чл. 2 от Регламента).

Правилата по отношение паричните обезщетения за безработица в националната правна уредба на Република България са уредени в Глава IV, Раздел III на КСО. Право на парично обезщетение за безработица съгласно чл. 54а КСО имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на

осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. Безработицата представлява предвиден от чл. 2, ал. 1 КСО задължителен осигурителен риск, който при настъпването причинява невъзможност за осигуреното лице да се издържа от доходи от полагане на труд. Размерът на паричното обезщетение за безработица се определя при условията на чл. 54б КСО. Така според чл. 54б, ал. 1 от КСО (в действащата му редакция от ДВ бр. бр. 99 от 2017г., в сила от 1.01.2018г.) – Дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица. Т.е. националната правна уредба предвижда база за изчисляване на размера на обезщетението за безработица – среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването. Според приложената от административния орган норма на чл. 54б, ал. 8 от КСО /нова от ДВ, бр. 67/ 09.08.2024 г., влязла в сила на 12.08.2024 г./ когато в периода по ал. 1, от който се определя среднодневното възнаграждение или среднодневният осигурителен доход, или в месеца, в който е прекратено осигуряването, се включва осигурителен стаж, придобит по законодателството на държава, с която се прилагат европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност, при определяне размера на паричното обезщетение за безработица се вземат предвид: 1. доходите, получавани от лицето по време на последната му работа; 2. всички доходи в Република България, включително съответните доходи за периодите по ал. 7, както и доходите в други държави, за които се прилагат европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването. Всъщност тази норма предвижда при определяне размера на паричното обезщетение за безработица да се вземат предвид и доходите, получавани от лицето по време на последната му работа, както и всички доходи в Република България, включително съответните доходи за периодите по ал. 7, както и доходите в други държави, за които се прилагат европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на

прекръпяване на осигуряването.

Спорно по делото е приложима ли е разпоредбата на ал. 8 на чл.54б КСО по отношение разглежданото административно правоотношение.

За да се произнесе съдът взе предвид следното:

За упражняване правото на получаване на парично обезщетение за безработица националното законодателство предвижда издаването на нарочен административен акт, като според чл. 54ж, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекръпят, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Действително правопораждащият факт за отпускане на обезщетение за безработица е датата на прекръпяване на осигуряването. Периодът на отпуснатото парично обезщетение за безработица в разглеждания случай е определен, с начална дата на получаване на обезщетението– 11.06.2024 г. /датата на прекръпяване на осигуряването/, т.е. преди приемането и влизането в сила на нормата на чл. 54б, ал. 8 от КСО. Заявлението за отпускане на ПОБ също е упражнено от жалбоподателя преди тази дата- на 19.06.2024 г.

Същевременно, съгласно императивната норма на чл. 142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

По отношение на приложимия материален закон и К. съд на Република България, в свое Решение № 4/14.05.2020 год., постановено по к.д. № 9/2019 год. се е произнесъл: „Правната теория и практиката приемат, че в административното право при индивидуалните и общите административни актове е приложим този закон, който е в сила към момента на издаването им. Този принцип въплъщава правната сигурност и предвидимост в този клон на правото, в който отношенията държавен орган - гражданин (организация) са уредени по вертикала- на власт и подчинение. Преценката на съда при контрола за материална законосъобразност върху тези административни актове е дали фактите, предвидени в хипотезата на правната норма, са били правилно установени от издаващия акта административен орган и дали към тях е приложен правилно материалният закон, който е регулирал обществените отношения именно към този момент. Административнопроцесуалният кодекс не предоставя на съда компетентност да преценява дали нов материален закон, или изменен закон, последващи издаването на акта, са приложими при висящо съдебно производство. Не съществува възможност за преценка на съда и за приложението на по- благоприятен закон (така, както е предвидено в чл. 2, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК) по отношение на престъпленията). Приложението на такива закони би могло да се реализира, но

само ако законодателят изрично им е придал обратно действие, съгласно чл. 14 от Закона за нормативните актове (ЗНА). При осъществяване на съдебен контрол върху посочените административни актове, последващ издаването на акта материален закон може да бъде приложен от съда само ако законодателят е разпоредил това – да е приложим спрямо правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства. Важен аспект на правовата държава в материален смисъл е забраната за произвол при упражняването на държавната власт. К. съд е приел, че произволът представлява „нарушение на обективен критерий като мащаб за справедливост“ (Решение № 1/2005 г. по к. д. № 8/2004 г., Решение № 4/2019 г. по к. д. № 15/2018 г.). Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК е гаранция за предотвратяване на нееднаквото приложение на материалния закон в административното право. Задължавайки административния орган при издаването на административен акт (индивидуален или общ) да приложи материалния закон, който действа към този момент, а съдът да извърши контрол за материална законосъобразност на административния акт именно съобразно този приложим закон, разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК обезпечава избягването на произвола по прилагането на материалния закон и неравното третиране на правните субекти.“. Следователно при липса на преходни и заключителни разпоредби, уреждащи действието на правната норма на чл.54б, ал.8 от КСО, при произнасянето си по подаденото заявление, административният орган правилно се е съобразил с настъпилото законодателно изменение. Прилагането на новоприетата, но действаща към датата на издаване на административния акт разпоредба не може да се възприеме за нарушаване принципа на защита па оправданите правни очаквания. Предвид това, тази разпоредба се прилага от датата на влизането ѝ в сила, вкл. и за заварените правоотношения, при които ПОБ не е отпуснато, независимо от датата на прекратяване на осигуряването и от датата на подаване от лицето на заявление /както е в настоящия случай/ за отпускане на ПОБ, тъй като не става въпрос за обратно действие на закона, при което е налице действие на правната норма върху юридически факти, които са се появили, проявили и завършили своето действие до влизането в сила на новия закон, а за юридически факти, които са настъпили до влизането в сила на новата норма, но не са завършили действието си. Заварените правоотношения в този случай се преуреждат занапред с влизането в сила на новата материалноправна норма.

В константната си практика Съдът на Европейския съюз многократно е подчертавал, че новата правна уредба се прилага незабавно спрямо бъдещите последици от положение, възникнало при действието на старата правна норма, и че приложното поле на принципа за защита на оправданите правни очаквания не би могло да бъде разширено дотолкова, че да възпрепятства изобщо прилагането на новата правна норма спрямо бъдещи последици от положения, възникнали при действието на предходната. В този смисъл Решение от 14.01.2010 год. по дело

С-226/2008 год., Решение от 29.01.2002 год. по дело С- 162/2000 г. и др.

По отношение приложението на член 62 от Регламент (ЕО) № 883/2004: Съда на европейския съюз е подчертавал, че Съображение 4 от Регламент (ЕО) № 883/2004 уточнява, че е необходимо да се вземат предвид особеностите на националните законодателства в областта на социалната осигуряване и да се изработи само система за координация. В Регламент (ЕО) № 883/2004 не установява обща схема за социална сигурност, а позволява да се запазят различните национални схеми. Държавите членки запазват компетентността си да уреждат, при спазване на правото на Съюза, системите си за социална сигурност и при липса на хармонизация на равнище на Съюза всяка държава членка трябва да определи по-специално в законодателството си условията, при които се предоставя право на социални обезщетения (Решение на Съда (седми състав) от 12.10.2023г. по дело С-45/2022 и др.).

С Решение от 23.04.2026 г. по дело С-116/2025г. на СЕС, е прието: „член 62, параграф 3 във връзка с член 65, параграф 2, първо и второ изречение и параграф 5, буква а) от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, изменен с Регламент (ЕО) № 988/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, явяваща се държава членка по пребиваване, по силата на която уредба размерът на обезщетенията за безработица, дължими на лице, което е завършило целия или част от предвидения в законодателството на тази държава членка специален изискуем осигурителен период, за целите на изчисляването на обезщетенията за безработица, придобити съгласно законодателството на друга държава членка, а именно тази по последната заетост, не се определя, като се взема предвид „изключително“ трудовото възнаграждение или професионалният доход, получавани от това лице при последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице съгласно законодателството на тази друга държава членка; член 62 от Регламент № 883/2004, изменен с Регламент № 988/2009, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която за целите на изчисляването на обезщетенията за безработица предвижда различен ред според това дали безработните лица са завършили целия специален изискуем осигурителен период съгласно законодателството на тази държава, или са завършили целия или част от този специален изискуем осигурителен период съгласно законодателството на друга държава членка.“. Действително, произнасянето на СЕС не решава въпроса за действието на чл.54б, ал.8 АПК във времето по българското право, но дава положителен отговор относно това, че регламентираният начин на изчисляване на ПОБ, въведен с ал. 8 на чл.54б КСО е допустим по правото на ЕС.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и навременна претенция от страна на ответника за юрисконсултско възнаграждение и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 102. 26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Т. А. срещу Решение №1040-21-357/10.06.2025 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалбата на А. срещу Разпореждане № 214-00-9527-3 от 02.05.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Л. Т. А., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт– С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението е окончателно.